

Katehetska gibanja u dvadesetom stoljeću obilježena su među ostalim i dokumentima crkvenog učiteljstva koji su zbog svoje naravi i namjene općenito nazivani »katehetski direktoriji«. Među njima se posebno ističu dva takva dokumenta općega crkvenog učiteljstva objavljena nakon Drugoga vatikanskog sabora. Prvi je Opći katehetski direktorij objavljen 1971. godine. Taj je dokument i potvrda puta katehetske obnove i obnove cjelokupne crkvene zajednice kako ju je zacrtao i proglasio Drugi vatikanski sabor. Tridesetak godina kasnije objavljen je dokument slična naslova i namjene, Opći direktorij za katehezu (1997). To je bio poticaj vrsnom poznavatelju katehetskih gibanja u prošleme stoljeću, U. Gianettu, da iz bogate riznice svoga iskustva i znanja u kratkim crtama prikaže taj dokument i ukaže na njegovu današnju aktualnost i mogućnosti primjene u partikularnoj Crkvi. Tako autor zorno pokazuje kako se prijedlozi i napuci iz tog dokumenta mogu i trebaju ostvarivati danas u praksi partikularne Crkve.

Sljedeća dva članka pozivaju nas na razmišljanje o nekim teološkim temama koje su značajne i u župnoj katehezi i u školskom vjeronauku, štoviše i u katehetskom radu s odraslima. I Z. Trenti i G. Gatti pozivaju nas da obratimo pozornost na prve stranice Biblije te se još jednom upitamo na koji način kao vjernici možemo govoriti o počecima života na Zemlji i o stvaranju svijeta i čovjeka. Ujedno je to i poziv na razmišljanje o odnosu vjere i znanosti, ali i upozorenje da ne nastojimo po svaku cijenu biti znanstveni. Ako već kao vjernici prihvaćamo da je Bog stvorio svijet, zašto ne bismo i danas smjeli o tome govoriti i razmišljati? Naravno, pritom treba uvažavati i znanost i zaključke do kojih su pojedine znanosti došle. To je u skladu i s govorom Drugoga vatikanskog sabora o autonomiji vjere i znanosti. Istovremeno se međutim postavlja pitanje i što je to znanost te može li znanost odgovoriti na sva pitanja. Na neka od tih pitanja svojim specifičnim govorom Biblija daje vrlo jasne odgovore, npr. kad je riječ o postanku svijeta i čovjeka, ali i kad se postavlja pitanje smisla čovjekove patnje. O tome posebno govori biblijska Knjiga o Jobu. Ona nas, među ostalim, poziva na razmišljanje o Božjoj mudrosti i o nerazdvojnoj povezanosti stvoritelja i stvorenja, Boga i čovjeka. Jednako tako, razmišljanje o nastanku i počecima svijeta i čovjeka prigoda je da se prisjetimo kako već otada postoji poseban naum Božje ljubavi. Bog nije samo stvoritelj. On nije samo neizmjerljivo mudar. Bog je i pun ljubavi. Stoga, kad se govori o stvaranju i počecima, valja imati na umu da je već tada na djelu Božji *naum ljubavi*.

Na prethodne tekstove, prvenstveno uronjen u današnju problematiku, nadovezuje se i L. Gallo pozivom na razmišljanje o kršćanskom angažmanu na području ekologije.

I dok već sam naslov zvuči vrlo aktualno, Gallo nam pokazuje kako Crkvi nije uvijek jednostavno biti aktualnom u ljudskim očima. Dok je to u nekim povijesnim trenucima značilo određeno nerazumijevanje crkvenog učiteljstva za »znakova vremena«, danas se ponovno čuju prigovori onih koji bi željeli da vjernici budu prije svega »aktualni«. Time se ponekad želi reći kako bi svakodnevnim životom vjernika te mislju i riječi crkvenog učiteljstva trebala ponajprije upravljati »aktualnost«, koja je toliko bliska današnjem čovjeku da zanemaruje ili čak i odbacuje transcendentno i Božje. Tako bi na prvome (i jedinome) mjestu bilo ono što je »aktualno«, a upravo bi tada, smatraju zagovornici takva puta, i vjera i Crkva bile i potpuno ljudski »prihvatljive«. Stoga je ovaj članak ne samo poziv na svjesno ekološko djelovanje kršćana i na osjetljivost za probleme današnjega svijeta nego i na ukorjenjenje u zdravoj vjeri i teologiji te ispravno shvaćenoj tradiciji. Jednako tako, i poziv da se ponovno pročita Pjesma stvorova zaštitnika ekologije Franje Asiškoga jest i poziv na uvažavanje tradicije ukorijenjene u ispravno shvaćenoj vjeri Crkve. Na taj način i pitanje ekologije postaje ne samo aktualno i kršćansko, nego je ujedno i prigoda za obnavljanje svijesti o ukorijenjenosti u tradiciji koja može biti i valjan putokaz za snalaženje u sadašnjosti.

Posljednja dva članka posvećena su pastoralu mladih. To što se pritom govori o ozračju laičkoga društva ujedno je i poziv na trezveniji pristup svijetu u kojemu živimo. Podsjećanje na osnovne značajke društva u kojemu živimo i na njegovu sve izrazitiju »laičku« obojenost ujedno je i poziv na realističan pristup svijetu u kojemu živimo. To je i poziv na oživljavanje zajedničarske sastavnice u pastoralu općenito, a posebno u pastoralu mladih. Sukladno tome, autor posljednjega članka poziva čitatelje na uočavanje problema s kojima je povezan proces prenošenja kršćanske vjere danas. Suvremena sociološka istraživanja stavljaju nam na raspolaganje konkretne brojke i pomažu da bolje upoznamo današnje mlade i njihovo razmišljanje. Iako je ovdje riječ o istraživanju koje izvještava o mladima izvan Hrvatske, njegovi će rezultati biti poticajni i za sve one koji djeluju na području pastoralu mladih u konkretnom hrvatskom okruženju. Ukratko, to je poziv na premišljanje dosadašnjih koraka i na davanje prednosti pastoralnim nastojanjima koja uvažavaju i nastoje promicati novu evangelizaciju.

U zadnjoj rubrici upoznajemo se s nekoliko novih knjiga te smo pozvani na daljnje širenje i upotpunjavanje svojih obzora, a sadržaj godišta te kazala autora i ključnih riječi pomoći će nam da se bolje poslužimo svim tekstovima koji su tijekom godine objavljeni u ovom časopisu.

Urednik